

Din această cauză, așa cum își amintea Perry:
— Mă gîndeam întotdeauna la tata, sperînd c-o să vină și-o să mă ia de-acolo, și țin minte ca ieri clipa cînd l-am văzut din nou. Stătea în curtea școlii. Era ca la baseball, cînd bîta izbește zdravăn mingea. Di Maggio. Numai că tata nu mi-a sărit în ajutor. Mi-a spus să fiu cuminte, m-a îmbrățișat și a plecat. La scurt timp după aceea, mama m-a dus la un orfelinat catolic. Acolo Văduvele Negre se țineau mereu de capul meu. Mă băteau. Pentru că făceam pipi în pat. De-asta mi-e mie silă de călugărițe. Și de Dumnezeu. Și de religie. Dar mai tîrziu am descoperit că există oameni mult mai răi. Pentru că, după cîteva luni, m-au gonit de la orfelinat, iar ea (mama lui) m-a dus într-un loc și mai îngrozitor. Un cămin de copii condus de Armata Salvării. Și ei mă urau. Pentru că făceam pipi în pat. Și pentru că eram pe jumătate indian. Era o îngrijitoare care-mi zicea „negroteiul“ și spunea că nu-i nici o diferență între negrotei și indieni. Vai, Dumnezeule! Era diavolul împielit. Avea obiceiul să umple o cadă cu apă rece ca gheața, apoi mă vîra înăuntru și mă ținea sub apă pînă mă învinețeam. Era să mă înec. Dar au prins-o, ticăloasa. Fiindcă m-am îmbolnăvit de pneumonie. Eram cît pe-aici să dau ortul popii. Am stat în spital două luni. Tata s-a întors cînd mă simțeam foarte rău. Cînd m-am făcut bine, m-a luat de acolo.

Cam un an de zile, tatăl și fiul au locuit împreună într-o casă de lîngă Reno, iar Perry s-a dus la școală.

— Am terminat clasa a treia, își amintea el. Care *avea* să fie și ultima. N-am mai călcat la școală. În vara aia, tata a construit un fel de rulotă primitivă, căreia i-a zis „casa pe roți“. Avea două priciuri și o sobiță de gătit. Sobița era bună. Puteai să gătești orice pe ea. Ne coceam singuri pîinea. Eu făceam mere murate, gem de mere sălbatice. Oricum, în următorii șase ani am hoinărit prin regiune. Nu rămîneam niciodată prea mult într-un

loc. Cînd stăteam prea mult, oamenii începeau să se uite chiorîș la tata și îl tratau cu dispreț, iar eu uram asta, mă durea. Căci pe atunci îl iubeam pe tata. Chiar dacă era aspru cu mine. Și îngrozitor de autoritar. Da, pe atunci îl iubeam pe tata. Așa că mă bucuram întotdeauna cînd plecam mai departe.

S-au mutat apoi în Wyoming, Idaho, Oregon și în cele din urma în Alaska. În Alaska, Tex l-a învățat pe fiul lui să viseze la aur, să-l caute în straturile nisipoase ale rîurilor înghețate, și tot acolo Perry a învățat să mînuiască o armă, să jupeaie un urs, să dea de urma lupilor și a căprioarelor.

— Dumnezeu, ce frig era, își amintea Perry. Tata și cu mine dormeam vîriți unul în altul, înfășurați în pături și blăni de urs. Dimineața, înainte să se crape de ziuă, pregăteam la repezeală micul dejun, biscuiți și sirop, carne friptă și plecam să cîștigăm un ban din greu. Ar fi fost grozav dacă n-aș fi crescut. Cu cît înaintam în vîrstă, cu atît îl respectam mai puțin pe tata. Pe de-o parte, știa totul, pe de altă parte, nu știa nimic. Ignora părți întregi din sufletul meu. Nu le înțelegea deloc. Că puteam, de pildă, să cînt la muzicuță de cum o luam în mîină. Și la chitară. Aveam un mare talent muzical înnăscut. Dar tata nu-l recunoștea. Și nici nu-i păsa. Îmi plăcea să și citesc. Să-mi îmbunătățesc vocabularul. Să compun cîntece. Știam să și desenez. Dar n-am fost niciodată încurajat, nici de el, nici de alții. Aveam obiceiul să stau treaz noaptea, încercînd să-mi stăpînesc vezica, pe de-o parte, dar și pentru că nu reușeam să pun opreliște gîndurilor. Întotdeauna cînd era frig de crăpau pietrele, mă gîndeam la Hawaii. La un film pe care-l văzusem. Cu Dorothy Lamour. Voiam să mă duc acolo. Unde era soare. Și unde nu purtai decît iarbă și flori.

Cu ceva mai multe haine pe el, Perry s-a pomenit în timpul războiului, într-o seară înmiresmată din 1945, într-un salon de tatuaj din Honolulu,

cerînd să i se aplice pe antebrațul stîng un desen cu un șarpe și un pumnal. Iată cum ajunsese acolo: o ceartă cu tatăl său, un drum cu autostopul de la Anchorage la Seattle, o vizită la birourile de recrutare ale Marinei Comerciale.

— Dar nu m-aș fi înscris niciodată dac-aș fi știut ce m-așteaptă, a declarat Perry. Nu mă dădeam înapoi de la muncă și-mi plăcea să fiu marinăru, să văd porturile și așa mai departe. Dar poponarii de pe vapor nu-mi dădeau pace. Aveam șaispe ani și eram mărunțel. Firește, puteam să mă apăr singur. Dar, știți, mulți poponari nu sînt efeminați. La dracu', am cunoscut cîțiva care puteau să arunce pe fereastră o masă de biliard. Și pianul după ea. Fetițele astea sînt în stare să-ți facă viața un infern, mai ales cînd sînt mai mulți, se adună și se iau de tine în grup și tu ești doar un puști. Pur și simplu îți vine să te omori. Peste cîțiva ani, cînd am plecat la război și eram în Coreea, a reapărut aceeași problemă. Aveam un dosar bun în armată, la fel de bun ca al altora. Chiar mi-au dat și medalia Steaua de Bronz. Dar n-am înaintat niciodată în grad. După patru ani, tot luptînd în blestematul ăla de război, ar fi trebuit să mă facă măcar caporal. Dar n-am avansat și știți de ce? Fiindcă sergentul nostru era dat dracului. Fiindcă n-am vrut să-i fac mendrele. Dumnezeuule, cît urăsc porcăriile astea. Nu le pot suferi. Deși... nu știu. Unii pederăști mi-au plăcut. Atîta timp cît nu încercau ceva. Prietenul meu cel mai de încredere dintre toți, un om într-adevăr sensibil și inteligent, s-a dovedit a fi pederast.

După ce a părăsit Marina Comercială, înainte să se înroleze, Perry s-a împăcat cu tatăl lui, care, după plecarea fiului său, a apucat-o spre Nevada, apoi iarăși spre Alaska. În 1952, cînd și-a terminat Perry serviciul militar, bătrînul făcea planuri peste planuri, menite să pună capăt definitiv călătoriilor lui.

— Tata se agita de parcă avea friguri, își amintea Perry. Mi-a scris că a cumpărat un teren la marginea orașului Anchorage. Spunea c-o să construiască o cabană de vânătoare, un han pentru turiști, Bîrlogul Vînătorilor, așa voia să-i zică. Și mi-a cerut să vin numaidecît și să-l ajut s-o ridice. Era sigur c-o să cîștigăm o avere. Atunci, cît încă mai eram în armată, încartiruit la Fort Lewis, în statul Washington, mi-am cumpărat o motocicletă (mortocicletă ar trebui să-i spună) și cum m-am eliberat, am și pornit-o spre Alaska. Am ajuns pînă la Bellingham. În nord, aproape de graniță. Ploua. Motocicleta a derapat.

Derapajul a amînat cu un an întîlnirea cu tatăl său. Operația și spitalizarea i-au răpit șase luni din acel an. Restul și l-a petrecut în convalescență lîngă Bellingham, în casa din pădure a unui tînăr pescar și pădurar indian, Joe James.

— Și el, și soția lui au devenit prietenii mei. Diferența de vîrstă era doar de doi sau trei ani, dar m-au luat la ei acasă și s-au purtat cu mine de parcă aș fi fost copilul lor. A fost grozav, se ocupau mult de copii și țineau la ei. Pe atunci aveau patru. Numărul lor a crescut pînă la urmă la șapte. Joe și ai lui s-au purtat frumos cu mine. Mergeam în cîrje, eram cu totul neajutorat. Nu-mi rămînea decît să stau nemișcat. Ca să-mi găsesc o ocupație și să încerc să le fiu de ajutor, am organizat un fel de școală. Aveam ca elevi pe copiii lui Joe și pe unii din prietenii lor și țineam orele în sufragerie. Îi învățam să cînte la muzicuță și la chitară. Să deseneze. Și să scrie frumos. Toată lumea a observat ce frumos scriu. Și chiar scriu, fiindcă mai demult am cumpărat un manual de caligrafie și am exersat pîn-am ajuns să scriu ca în carte. Citeam și povești, adică le citeau copiii, pe rînd, iar eu îi corectam. Era plăcut. Îmi plac copiii. Copiii mici. A fost frumos. Apoi a venit primăvara. Mă durea cînd mergeam, dar puteam totuși să merg. Iar tata mă aștepta.

Îl aștepta, dar nu cu mîna-n sîn. Pînă să sosească Perry la locul propus pentru ridicarea cabanei de vînătoare, taică-su isprăvisese de unul singur muncile cele mai grele, curățase terenul, adunase butucii necesari, spărsese și cărase vagoane de piatră de prin împrejurimi.

— Dar n-a început s-o construiască decît la sosirea mea. Fiecare bucățică a fost cioplită cu mîinile noastre. Uneori ne mai ajuta cîte un indian. Tata era ca apucat. Nu mai ținea seama de nimic, fie viscol, fie ploaie cu găleata, fie vînturi care despicau și arborii, noi ne vedeam mai departe de treabă. În ziua în care am terminat acoperișul, tata a jucat pe el tontoroii, a urlat și a rîs, a tras o țopăială strașnică. Ei bine, a ieșit o cabană pe cinste. Putea adăposti douăzeci de oameni, în sala de mese am construit un cămin mare. Avea și un salon pentru cocktailuri. Salonul La Totem. Acolo urma să distrez clienții. Să le cînt și-așa mai departe. Am deschis cabana la sfîrșitul anului 1953.

Dar vînătorii așteptați n-au apărut și deși puținii turiști obișnuiți care apăreau de pe șosea se opreau din cînd în cînd să fotografieze cabana Birlogul Vînătorilor, cu aerul ei incredibil de rustic, rareori înnoptau acolo.

— O vreme ne-am amăgit singuri. Continuum să credem c-o să aibă succes. Tata a încercat să înfrumusețeze împrejurimile. A făcut o Grădină a Amintirilor, o Fîntînă a Dorințelor. A pus indicatoare de-a lungul șoselei. Însă fără nici un rezultat material. Cînd și-a dat seama, cînd a văzut că totul e în zadar, că doar ne risipiserăm banii și forțele, tata a început să-și verse nervii pe mine. Îmi tot dădea ordine. Avea ciudă pe mine. Zicea că nu-mi fac treaba. Nu era greșeala lui, cum nu era nici a mea. Într-o astfel de situație, fără bani și cu mîncarea pe terminate, n-aveam ce face, ne tot sărea țandăra. A venit și clipa cînd am început să răbdăm de foame. D-asta ne-am luat la ceartă. De

fapt, pentru un biscuit. Tata mi-a smuls biscuitul din mână și-a zis că mănînc prea mult, că sînt un ticălos lacom și egoist și că de ce dracu' nu mă car, nu voia să mă mai vadă pe acolo. A ținut-o așa pînă n-am mai răbdat. Mîinile mele l-au înșfăcat de gît. Erau mîinile mele, dar nu puteam să le stăpînesc. Voiau să-l sugrume. Tata era totuși agil, un luptător priceput. S-a smuls din mîinile mele și-a fugit să-și aducă pușca. S-a întors și m-a amenințat cu ea. A zis: „Uită-te bine la mine, Perry. Sînt ultima ființă vie pe care ai s-o mai vezi“. Eu am rămas nemișcat. Pe urmă, și-a dat seama că pușca nu era nici măcar încărcată și a început să plîngă. S-a așezat jos și bocea ca un copil. Atunci cred că mi-a trecut toată supărarea. Îmi părea rău de el. De amîndoi. Dar ce folos, n-aveam ce spune. M-am dus să mă plimb. Era prin aprilie, dar în pădure era încă zăpadă. Am umblat pînă s-a înnoptat. Cînd m-am întors, cabana era cufundată în întuneric și toate ușile erau zăvorîte. Toate lucrurile mele zăceau aruncate în zăpadă. Unde le azvîrlise tata. Cărțile. Hainele. Toate. Le-am lăsat acolo. În afară de chitară. Am luat-o și-am apucat-o pe șosea. N-aveam un sfanț în buzunar. Pe la miezul nopții s-a oprit un camion și m-a luat. Șoferul m-a întrebat unde mă duc. I-am spus: Încotro ți-e drumul, într-acolo o iau și eu.

Peste șase săptămîni, după ce găsise din nou adăpost la familia James, Perry se decise asupra unei destinații sigure, Worcester, statul Massachusetts, orașul de baștină al unui „amic din armată“ care, spera el, avea să-l întîmpine bucuros și să-l ajute să-și facă rost de „o slujbă bine plătită“. Mai multe ocoluri au întîrziat călătoria spre răsărit. A spălat vase într-un restaurant din Omaha, a pompat benzină la un garaj din Oklahoma, a muncit o lună la o fermă de vite din Texas. Prin iulie 1955, în drum spre Worcester, ajunse la Phillipsburg, un orașel din Kansas, iar acolo „soarta“, sub înfățișarea unui „tovarăș rău“, îi ieși în cale.